

SENIORIVIESTI

Nro 16 helmikuu 2011

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Nuijan varresta

Tämän 16. Senioriviestin painopiste on lähimenneisyydessä. Viime syksyn yksi mediatapahtuma oli koulun pihalla Vapaaheitto-patsaan paljastustilaisuus. Patsaan on suunnitellut taidemaalari Juhana Blomstedt. Viisitoista vuotta kestänyt projekti oli saanut arvoisensa päätöksen. Tästä historiallisesta hetkestä puhui myös rehtori Aki Holopainen. Juhanan puoliso Jertta kertoo ”gangsterin” koulunkäynnistä, elämästä ja taiteenteosta. Taidekriitikko Marja-Terttu Kivirinta valottaa Blomstedtin taiteilijakuva.

Vuoden urheilugaalassa tammikuussa 2011 osastossa ”Kulttuuriteko”, patsashankkeen toteutuminen oli kolmen parhaan joukossa. Sen ja koulun saama julkisuus televisiossa ja lehdistössä oli suuri.

Tom Hynninen on tehnyt suuren työn piiskatessaan patsastoimikuntaa, kaupungin virkamiesportaita ja muita yhteistyökumppaneita. Rahoituksessa ovat olleet mukana Munkkiniemen Säätiö, Koripallosäätiö, Opetusministeriö, Oy Veikkaus ja Oy Konttorityö. Koulun myötämielisyys ja mukanaolo on ollut ratkaisevaa. Vapaaheitosta lisää koulun sivuilla, www.munkka.fi.

Koululla 29.10.2010 pidettyyn tilaisuuteen liittyi myös Vuoden munkkalaisen julkistaminen. Seniori ja lehtori Pentti ”Pupi” Nohynek on MYK:n 10. kunnianimen saaja. Lämpimät onnittelut ikienergiselle Pupille! Saimme monet olla juhlimassa häntä lisääkin 8.1.2011. Meitä oli koululla toistasataa hänen 80-vuotisjuhlissaan. Kiitoksia!

1950-luvulta nykypäivään ulottuu Jyri Paulaharjun muistelu Lokkalan tien/Laajalahdentien koulurakennuksen alkuvaiheista. Kirjoittaja on eversti evp. Ammatinvalinta heijastuu jo hänen abimietteistään. Myös vuosien -59 ja -60 riemu ylioppilaiden tervehdykset koululle vievät ajatuksemme yli puolen vuosisadan taakse.

Luokkatapaamisiakin on mutta harvoin ehkä näin isolla joukolla kuin ne v. 1956 koulunsa aloittaneet luokat, joihin kulminoituu koko Munkkiniemen Keskikoulun ja lukion historia. Heikki Laukkanen on reporterina.

Nauttikaa tämän lehden annista, sen koko tuotos on lähtöisin meidän, seniorien käsistä. Uusi Senioriviesti on jo vaiheessa; kirjoituksia toki tarvitaan.

Jäsenmaksu 15 € senioritilille, olkaa hyvä!

Helmikuussa 2011, senioriterveisin,

Miika Heikinheimo
puheenjohtaja. yo. -68

Puheenjohtajan virkaura päättyy eläköitymiseen lokakuussa 2011.

VUODEN MUNKKALAINEN

10. Pentti Nohynek 2010
9. Tuula Teeri 2009
8. Jorma Rytönen 2008
7. Janne Virkkunen 2007
6. Mikko Leppilampi 2006
5. Juhana Blomstedt 2005
4. Aarne I. Koskimies 2004
3. Riitta Nelimarkka 2003
2. Jukka Riikonen 2002
1. Jaakko Rauramo 2001

Vuoden Munkkalainen 2010

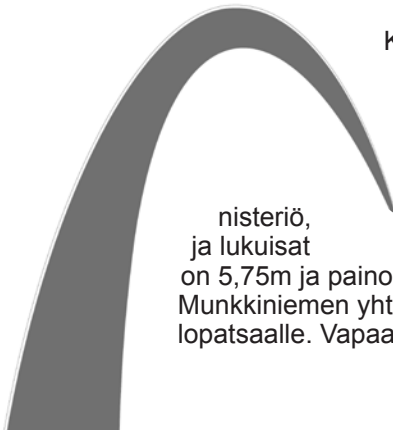
Munkkiniemen yhteiskoulun seniorit ry. valitsi vuoden munkkalaiseksi 2010 voimistelunopettaja, lehtori Pentti Nohynek.

Pentti Nohynek, Bubi, on pitkän linjan munkkalainen. Hän aloitti oppilaana Munkkiniemen yhteiskoulussa 1. luokalla vuonna 1942 ja kirjoitti ylioppilaaksi vuonna 1952. Vuonna 1956 Nohynek valmistui Helsingin yliopiston voimistelulaitokselta voimistelunopettajaksi, ja jo samana vuonna hän aloitti Munkassa opettajanuransa, joka kesti peräti 37 vuotta eli vuoteen 1993.

Bubin erityinen kiinnostuksen kohde ja myös hänen oma liikuntaharrastuksensa oli koripallo, jonka hyväksi hän teki järjestelmällistä ja pitkäjänteistä työtä monen vuosikymmenen ajan. Hän valmensi koko uransa ajan Munkan koripallojoukkueita, jotka saavuttivat mm. useita oppikoulujen Suomen mestaruuksia koulujen välisissä turnauksissa. Huipennukseksi kohosi koulun joukkueen sijoittuminen hopealle Euroopan maiden oppikoulujen mestaruusturnauksessa Zagrebissa vuonna 1971.

Nykyinen eläkeläinen, Bubi, on yhä erittäin hyväkuntoinen ja liikunnan harrastaminen on säilynyt voimakkaana edelleen. Talvisin hiihto ja keuhkopyöräily ovat suosikkilajeja. Tammikuun 8. päivänä ensi vuonna (v. 2011) Bubi täyttää 80 vuotta.

Päivi Wickström
Helsinki 4.11.2010

nisteriö,
ja lukuisat

Koripallon lajipatsaan, ”**VAPAAHEITTO**” idean on synnyttänyt Tom Hynninen v. 1995, jolloin perustettiin patsastoimikunta. Vapaaheiton toteutukseen ovat vaikuttaneet taiteilija Juhana Blomstedt, joka suunnitteli sen v. 2001, Munkkiniemen säätiö, Koripallosäätiö, Opetusmi-Oy Veikkaus Ab, rehtori Aki Holopainen yhteisöt ja yksityishenkilöt. Patsaan korkeus on 5,75m ja paino 1,6 t ja kaaren kärki 3,05 metrin korkeudella. Munkkiniemen yhteiskoulun piha on itsestään selvä sijainti koripallopatsaalle. Vapaaheitto saatta olla ainoa maailmassa.

Tom Hynninen

REHTORIN TERVEHDYS

Pitkän lumitalven jälkeen kauan kaivattu aurinko on tullut näkyviin ja lämmittää kevättalven päivää. Pakkasyön terä taittuu jo aamupäivällä. Lumihanget kutistuvat ja räystään jääpuikko tiputtaa pihalaatalle. Ajatus on jo kääntynyt kesään.

Myös koulun lukuvuosi on tullut siihen vaiheeseen, että rehtorin kansliassa valmistellaan kovaa vauhtia seuraavaa lukuvuotta. Huomenna tehdään päätökset tulevista seiskaluokkalaisista. Koulumme saa reilut 160 uutta tulevaa senioria.

Jos kurkistamme hieman pidemmälle tulevaisuuteen – aina marraskuuhun 2013 saakka - voimme nähdä valtaisan joukon munkkalaisia juhlimassa Torpalla lauantaina marraskuun 9. päivänä mainion koulunsa 75. vuosijuhlaa. Tuolloin julkaisemme myös kaksi teosta. Tohtori Jari Salminen (ei Munkan seniori) kirjoittaa historiatieteen normit täyttävän kokonaisesityksen koulumme historiasta 1938-2013. Historiatoimikunta on saanut luettavakseen jo kaksi ensimmäistä lukua.

Omalla porukalla olemme tekemässä uutta oppilasmatrikkeliä vastaavalta ajalta. Seniori, yhdistyksemme hallituksen jäsen ja koulumme entinen apulaisrehtori Päivi Wickström on ottanut kantaakseen päävastuun oppilasmatrikkelin kokoamisesta. Valtaiset seniorikiitokset Päiville!

Sinä, arvoisa Senioriviestin lukija, tulet lähiviikkojen aikana saamaan kirjeen koululta. Se sisältää esitätetyn kaavakkeen, jonka toivottavasti palautat pikaisesti koulun kansliaan mukana seuraavassa palautuskuorossa.

Muistathan levittää sanaa tulevasta juhlasta ja julkaistavasta oppilasmatrikelista munkkalaisille ystäville. Näin voit auttaa meitä juhlien onnistuneessa toteuttamisessa.

Otamme mielellämme vastaan onnistuneita valokuvia munkkalaisesta kouluelämästä. Jos Sinulla on tällaisia aarteita hallussasi, olemme kiinnostuneita skannamaan ne koulun arkistoon ja mahdollisesti julkaisemaan em. painotuotteissa. Ota asiassa yhteyttä allekirjoittaneeseen tai Päivi Wickströmiin (e-mail: paivi.wickstrom@gmail.com / gsm: 0400

90 22 09). Lupaamme tietenkin palauttaa arvokkaat kuvasi.

Tehdään yhdessä ikimuistoiset juhlat.

Aki Holopainen
rehtori, seniori
gsm 050 357 05 13
aki.holopainen@munkka.fi

PS / Kuka on Sevedo?

Ja vielä kysymys Teille konkareille. Koulun ruokalan seinällä oli ja on edelleen kuvasarja kouluvuosien myötä jalostuvasta oppilaasta (rasavilli poika kasvaa ylioppilaaksi). Taiteilijan allekirjoitus töissä on "Sevedo -51". Sattuuko joku tietämään kuka tämä Sevedo on? Olen kuullut kerrottavan, että hänen työnsä on esillä myös Hesperiankadun (?) konditoriassa lähellä ravintola Eliteä.

PENTTI NOHYNEK ALOITTI KOULUN MYK:SSA V. 1942 JA KIRJOITTI YLIOPPILAAKSI V. 1952.

Pentti oli esimerkki vailla vertaa. Hän syntyi 8.1.1931, ja voisi kuvitella, urheiluhenkisenä ja luonteeltaan sympaattisena. Voimistelunopettajaksi hän valmistui v.1956, jolloin hän aloitti varsinaisen työuransa Munkkiniemen yhteiskoulun voimistelunopettajana.

Oppilaina koimme, että Pentti oli opettaja, josta ei voinut olla pitämättä. Lempinimensä "Pupi" hän sai jo uransa alkuvaiheessa. Hänen sympaattinen särmikkyytensä oli ehdottomasti useimmille oppilaille mieleen. Eräs tärkeimpiä ihmisen ominaisuuksista on oikeudenmukaisuus ja sitä Pupilla riitti verkkaisemmillekin oppilaille. Ehkä kaikkein tärkeintä oli, että Pupi sai tartutettua elinikäisen liikuntaharrastuksen lähes kaikkiin oppilaisiinsa. Munkkiniemen yhteiskoulu oli moneen otteeseen Pupin johdattamana koripallossa Suomen yhteiskoulujen mestari. Huippukoripallistien kirjo oli moninainen koulussamme, mainittakoon ilmiömäiset pallovirtuoosit Paavo Suhonen, Jorma Pilkevaara

ja Lars Karell, jotka pelasivat erinäisen määrän myös maaotteluja ja olivat lähes aina ratkaisevien pelaajien rooleissa. "Senaattoriamme" Anssi Rauramoa ei myöskään pidä unohtaa.

Allekirjoittaneista Pupi nosti käsipallossa mestaruussarjan maineikkaaseen Unioniin Jouko Keskimäen sekä tuulennopean laiturin Jorma Hagmanin.

Erittäin arvostettuna kansainvälisen koripalloerotuomarin kortin omavana tuomarina hän veti mukaansa Ossi Valkaman, joka myös saavutti

Pupin vanavedessä kansainvälisen erotuomarikortin. Merkittävin Pupin erotuomarin tehtävä oli Genevessä, jossa Suomen maajoukkue saavutti Tokion olympialaisiin pelipaikan. Näissä kisoissa tuomitsivat ehkä sen hetkiset maailman parhaat erotuomarit.

Pupi sai kansainvälisen erotuomarikortin v.1960 ja tuomitsi urallaan 21 maaottelua. SM-sarjassa 1958-69 hän tuomitsi yhteensä 147 ottelua. Hän myös pelasi koripalloa KIPO:ssa SM-sarjassa 1952-55, otteluita 64 ja pisteitä 355.

Käsipallossa Pupi voitti Helsingin Unionin riveissä kultaa 1955, 1957, 1958 ja 1959.

Hupaisana yksityiskohtana kerrottakoon, että Pupilla oli tapana juoksuttaa oppilaitaan, ei aina urheilukentällä vaan traditiona oli juosta Munkkiniemen ranta päästä päähän, merkkipuuta koskettaen. Kolme parasta juoksijaa sai aina kyydin koululle Pupin Fiat 600:ssa. Maastajuoksu suoritettiin nykyisen Niemenmäen maastossa.

Pupi oli aikaansa edellä siinäkin, että jokainen yritti parantaa omaa urheilu suoritustaan, eikä ollut niinkään tärkeää kilpailla toisia vastaan. Suuri osa Pupin oppilaista on kiitollisia siitä, että saivat elinikäisen liikuntaharrastuksen. Tuolla asialla lienee suuri merkitys siihen, että Pupi valittiin v. 2010 vuoden munkkalaiseksi.

Helsingissä 22.9.2010
Kiitolliset Pupin oppilaat

Jouko Keskimäki ja Markku Laine

UUTTA KOULUA PERUSTAMASSA

Nuoren miehen mietteitä syksyllä 1950

Syksyn 1950 sanomalehtien otsikoita ja sivuja hallitsivat Korean sodan tapahtumat. Korean niemimaalla ja Indonesiassa kohtasivat toisensa ase kädessä itä ja länsi. Maailmalla seurattiin vakavin kasvoin tapahtumia ja pelättiin kolmannen maailmansodan mahdollisuutta. Tämä julma todellisuus löi myös leimansa meihin koululaisiin.

Jyri Paulaharju

Kirjoittelin tuolloin päiväkirjaani muun muassa seuraavaa: "...Marraskuun 2. päivä 1950. Nykyään olen VIII luokalla, siis abiturientti. ... Maailman tapahtumista voidaan sanoa, että elämme kuin ruutitynnyrin äärellä, vain viisi vuotta viime verisen sodan jälkeen...". Kirjoitukseni ilmentää tuolloisen nuoren miehen ajatusten painotuksen. Abiturienttivuoden edessä olevat tentit ja kirjoitukset ilmaantuivat päiväkirjani sivuille vasta paljon myöhemmin.

Yllättävä tehtävä

Jutelman otsikko on hieman harhaanjohtava mutta kenties oheiset tekstit kertovat perusteet.

Koulumme uudisrakennus ei meitä vanhan koulun abeja kiinnostanut lainkaan syksyllä 1950. Toki olimme kuulleet sellaisen olevan tekeillä, mutta se oli todellisuutta vasta meidän jälkeemme. Elimme vanhan koulun ahtaissa mutta rakkaiksi tulleissa suojissa. Jotain siellä Lokkalan tien varrella kuulemma kaiveltiin, mutta se oli meille toisarvoista.

Uusi kouluhanke konkretisoitui kohdallani marraskuun alkupäivinä kun luokanvalvoja ilmoitti, että 7.11.1950 muurataan uuden koulun peruskivi ja että arpa oli määrännyt minut edustamaan kyseisessä tilaisuudessa kahdeksaluokkalaisia. Samalla sain tietää, että ekaluokkalaisia tulisi edustamaan myös arvalla valittu Eila Mustonen. Tieto häkellytti, en ollut koskaan aiemmin nähnyt kyseistä seremoniaa. Kävelin kiireesti kirjastoon katsomaan kuvia perustuskiven muurauksista, mutta kovin pintapuolista oli sieltä saamani tieto.

Marraskuun 7. päivä valkeni harmaana. Muistelin, ettei maassa ollut

vielä lunta eikä ollut kovin kylmäkään. Siis tuiki tavallinen Etelä-Suomen syystalven arki. Kaikki koulumme oppilaat oli komennettu paikalle seuraamaan ikimuistettavaa tapahtumaa. Seuraavan päivän Uudesta Suomesta luin selostuksen, josta nyt lainaan osia hieman mukaillen, koska itse en muista tilanteesta juuri mitään.

”Läsnä Helsingin kaupungin ja Munkkiniemen entisen yhdyskunnan edustajat, koulun johtokunnan, kannatusosakeyhtiön hallituksen ja tukitoimikunnan jäseniä, koulun opettaja- ja oppilaskunta kokonaisuudessaan sekä joukko oppilaiden vanhempia. Alaluokkalaisten kuoro lauloi laulunopettaja Sirkka Salon johdolla, minkä jälkeen, koulun Kannatus oy:n puheenjohtaja, maisteri J. E. Mäntylä puhui nousevan opinahjon merkityksestä. Koulun rehtori, fil. maist. Jussi Saukkonen luki peruskirjan, johon tavanmukaisten merkintöjen ohella sisältyi otteita koulun historiikista ja rakennusvaiheista mm. että Munkkiniemen yhteiskoulu perustettiin v. 1938 tyydyttämään Munkkiniemen suomenkielisen väestön koulutarvetta. Oppilasmäärä oli ensimmäisenä lukuvuotena 43, kymmenen vuotta myöhemmin 457 ja nyt 525. Viimeksi kuluneet 10 vuotta koulu on työskennellyt Huopalahden kunnan sille aikanaan vuokraamassa, entisessä kansakoulutalossa. Kun huoneisto kävi liian ahtaaksi, koulun kannatusyhdistys ry:n johtokunta ryhtyi v. 1946 suunnittelemaan omaa taloa. Ajatuksen toteuttamista varten perustettiin v. 1949 kannatusosakeyhtiö. Helsingin kaupunki on koulua varten luovuttanut 7.481,8 m²:n tontin, jota etelässä rajoittaa Lokkalantie ja lännessä Laajalahdentie. Valtionavustuksen ja lainan, Munkkiniemen entisen yhdyskunnan lahjoitusten ja paikkakunnan väestön avustusten sekä luottolaitoksilta saatujen lainojen turvin voidaan rakennussuunnitelman ensimmäinen vaihe nyt toteuttaa. Uusi koulutalo, tilavuudeltaan 15.650 m³, rakennetaan yleisesti käytännössä olevasta oppilasluokkajärjestelmästä poiketen aineluokkajärjestelmää noudattaen. Koulutalon piirustukset on laatinut arkkit. Toivo Löyskä, rakennepiirustukset rak. ins. Eero Hartimo. Eri alojen asiantuntijoina ovat dipl.ins. Usko Pöysälä ja ins. Sulo Lehmuksaari, rakennusurakoitsijana Oy Tektor Ab, vastavaan rakennusmestarina rak.mest. Aaro Stykki sekä töiden valvojana, rak.mest. Erkki Sorjonen.

Pergamenttinen peruskirja ja sen liite, jossa oli mm. tietoja koulun nykyisen rakennusvaiheen aikana vallitsevista hinta- ja palkkasuhteista, kappale kutakin maassa käytännössä olevaa kovaa rahaa koulun kelloarpajaisten arpa sekä Uuden Suomen viime sunnuntain nume-

rossa julkaistun Munkkiniemen reportaasin lehtileike kätkettiin kuparilieriöön, joka juotettiin kiinni ja sijoitettiin peruskiven alle. Muurauksen aloitti, koulun johtaelinten puheenjohtaja, fil. maist. J. E. Mäntylä. Häntä seurasivat johtokunnan jäsen ja koulun ent. johtaja, fil. maist. Ilmari Koskimies, nykyinen johtajatar, fil. kand. Asta Kahanpää ja rehtori, fil. maist. Jussi Saukkonen.

Oppilaista osallistuivat muuraukseen asianomaisilla luokillaan arvan määräämät 8. luokan oppilas Jyri Paulaharju ja ensimmäisen luokan oppilas Eila Mustonen. Läsä ollut oppilaskunta seurasi suurella riemulla muuraustoimitusta. — Lopuksi laulettiin yhteisesti Uusmaalaisen laulu”

Sellainen oli se peruskiven muuraus kohdaltani, heitin muurauslastallisen verran sementtiä lieriön päälle kuoppaan.

Jälleen uudella koululla

Ylioppilaskirjoitukset ja tentit olivat keväällä 1951 takanapäin ja valkolakin odotus alkoi. Kevättalven kuluessa ennen kaivattua päätösjuhlaa, kävin sotilaslääkärillä hakemassa todistuksen palveluskelpoisuudestani ja samalla jätin sotilaspiiriin anomuksen vapaaehtoisesta palvelukseen astumisesta. Koska aiemmilla kesälomilla olin ollut pohjoisessa kartoitustöissä ja urakka oli kesken, pyysin palvelukseen astumisajankohdaksi mittauskauden jälkeistä ensimmäistä sopivaa hetkeä. Samalla toivoin palveluspaikaksi Hyrylää, siellä olevaa kenttätykistöpatteristoa.

Koulun päätösjuhlaa valmisteltiin. havaitsin, että kunnan puku solmioineen olisi jostain saatava, mieluusti ihan uusi. Ja se tietysti maksaa. Oli toki muillakin raha- ja pukuongelmia. Parin kaverin kanssa, nimiä en enää muista, kävelimme uuden koulurakennuksen työmaalle ja pyysimme mestarilta hieman työtä. Kuinka ollakaan, rakennuksella tarvittiin kipeästi aputyöntekijöitä eli hanslankareita. Sovimme kahden viikon urakasta. Ja niin toukokuun 9. päivänä tallustelimme työvaatteissa uuden koulun työmaalle. Tehtäviksi saimme muun muassa betonilaudoitusten purkamisen ja naulojen irrottamisen ennen autojen pinoamista. Mielestäni työ oli sopivaa, olin tottunut ruumiilliseen työhön niin metsissä kuin pelloilla. Muutaman kerran haettiin turvepaaleja Huopalahden asemalta, niitä tarvittiin kuulemma rakennuksen eristyskerrokseen, lasivillaa kun ei oltu vielä keksitty. Hauskaakin oli kun luokkamme tytöt

toivat meille pari kertaa lounasaikana purtavaa. Kahden viikon sopimus päättyi ja mestari luki kouraan peräti 13 750 markkaa. Summa oli mielestäni aivan huikea. Sain hankittua ylioppilaspuvun ja hieman jäi markkoja taskun pohjallekin.

Näin me ”vanhat” olimme rakentaneet Munkkiniemen uutta yhteiskoulu!

Vielä kerran uusi koulu kuvioissa

Helmikuussa 1952 astuin alokkaana Kenttätukikoulukoulu 2 :n toiseen patteristoon Hyrylään, kolmisenkymmentä kilometriä pohjoiseen Helsingistä Tuusulan kunnassa. Toisen kerran puin ylleni armeijan harmaat. Olin nimittäin ollut sotilaspoikana heinäkuusta marraskuuhun 1944 sotamiehen vakanssilla Topografipataljoonassa. Terni-kivääri olalla ja patruunataskut roikkumassa yöllä.

Hyrylän patteristo oli hevosvetoinen, jonka talleissa pureskeli kauraa ja heinää kymmeniä hevosia. Talvi oli luminen ja pakkastakin oli kohtuullisesti. Minulla ei ollut sopeutumisvaikeuksia armeijaan, monet temput kun olivat tutut ja aseksittelyäkin oli aikanaan opittu.

Patteristolla oli maaliskuun alussa hiihtokilpailut. Urheiluharrastukseni kantoi nyt hedelmää ja voitin sarjani. Sain palkkioksi alokaskaudella viikonloppuvapaan, mikä tuolloin oli alokkaalle lähes ennenkuulumatonta. Kotiin Munkkiniemeen tultuani kuulin, että uudella koululla oli tulossa jonkinlaiset illamat. Tuumasta toimeen; niin sotilaspukuinen alokas saapasteli uudelle koululle. Tosiaan, siellä soi musiikki ja meno oli iloista. Kaverit tulivat kyselemään ”intistä” ja ihmettelivät nopeata lomalle pääsyä. Siihen aikaan kun lomat alkoivat pyöriä vasta sotilasvalan jälkeen alokaskauden päätyttyä.

Tytöt tuntuivat hieman nyrpistelevän, kuulema tuoksuin hevosille ja saapasnahkarasvalle! Minkäs sille voi n kun tallipalvelus kuului osana tykkimiehen koulutukseen ja saappaat oli aina rasvattava kunnolla.

Näin oli Munkkiniemen yhteiskoulun uusi rakennus ottanut osan elon-
taipaleestani. Mutta vanha koulu on kuitenkin se joka elää muistoissani.

Jyri Paulaharju, yo-51

MUNKKINIEMEN YHTEISKOULUN VUODEN 1959 YLIOPPILAAT RIEMUJUHLASSA 2009

Vuonna 1959 Munkkiniemen yhteiskoulun A- ja B-luokilta pääsi ylioppilaaksi 57 isänmaan toivoa. Vuosikymmenten vieriminen kuitenkin yllätti, kun huomasimme riemu ylioppilasvuoden lähestyvän. Niinpä ryhdyimme jo vuonna 2007 valmistelemaan juhlaa. Pidimme tärkeänä, että olemme ajoissa liikkeellä. Olimme kokoontuneet seitsemän hengen tyttöporukalla jo useita vuosia. Näin ollen valitsimme itse itsemme suunnitteluryhmäksi Kuultuamme toisiaan tapailleesta poikaporukasta yhdistimme voimamme. Valmisteluporukassa oli nyt 11 henkeä, joten tehtäviä voitiin jakaa useammalle. Niinpä saatiin sovituksi konkreettisia toimista: ennakkoinformaatio, raha-asiat, yhteydet koulun, ilmoittautuminen, illallisaipaikka, koko päivän ohjelma ja niin edelleen.

Ensimmäinen laajamittainen tehtävä oli etsiä kaikkien luokkatovereidemme yhteystiedot. Tehtävä vaati aikaa ja kärsivällisyyttäkin, mutta sehän ei ollut meille este. Puhelimitse tavoitettujen kanssa oli mukava vaihtaa kuulumisia. Lopulta löysimme kaikki ulkomaita myöten. Sitten etsittiin valokuvia ja 50-luvun musiikkia. Ryhmämme asiantuntijat tekivät niistä tietokoneen avulla koosteet.

Juhlapäivä koitti 29.5.2009. Ilmojen haltija suosi riemujuhlaamme, kuten oli aikoinaan suosinut ylioppilasjuhlaammekin: aurinko paistoi täydeltä terältä ja oli lämmin kevätpäivä. Alkuiltapäivästä koululle kokoon tui 45 juhlijaa. Jokainen sai nimilapun rintaansa, vaikka tunnistimme suurimmaksi osaksi toisemme. Iloinen puheensorina alkoi jo pihalla.

Kakkukahvien lomassa rehtori Aki Holopainen ja apulaisrehtori Päivi Wickström kertoivat koulun nykymenosta ja jakoivat jokaiselle koulun pinssin. Kiinnostavaa oli kuulla nykyisestä oppilasmäärästä ja oppiaineista, mm. matematiikan kursseista ja opetuksesta. Koulussa ei ole lukukausimaksua, ja kouluruokailu on ilmainen, toisin kuin meillä aikoinaan. Erikoisruokavalioita on tarpeen mukaan. Kahvihetken jälkeen meille esiteltiin koulun uusia tiloja. Kokoushuoneessa oli historianopettajamme ja koulun rehtorin Jussi Saukkosen ja muidenkin tuttujen opettajien muotokuvia. Suuren vaikutuksen teki opettajien avara työtila tietokoneineen. Sähköpostilla voidaan pitää yhteyttä oppilaiden van-

hempiiin, ja netistä voi tarvittaessa päivittää tietojään. Joku löysi jostakin muinaisen rehtorin kanslian kohdan, jossa oli jääne korokkeesta. Korokkeella oli rehtorin kirjoituspöytä. Jotkut kertoivat päässeensä syystä tai toisesta tapaamaan korkeuksista katselevaa rehtori Jussi Saukkosta.

Kierroksen aikana oli elämys toisensa perään kohdata tuttuja kasvoja ja nimiä; pulina olikin vilkasta. Seuraavaksi siirryimme auditorioon. Auli Hakulinen toivotti joukon tervetulleeksi. Aluksi pidimme hiljaisen hetken edesmenneiden kuuden ylioppilastoverimme muistoksi. Olli Kivistä oli pyydetty puhumaan 50-luvun yhteiskunnasta ja maailmantilanteesta. Hän valotti monipuolisesti 50- ja 60-lukujen aikoja. Tilaisuuden kruunasi Kalle Seiren mainio esitys stadin slangilla. Lopuksi katselimme kuvakavalkadin entisaikojen Munkasta ja meidän luokkien koulukuvista.

Koululta kävelimme Munkkiniemen sankarihautausmaalle. Yrjö Simojoki piti puheen, Barbro ja Kalle Seire laskivat kukkalaitteen sankaripatsaalle. Lopuksi lauloimme Suvivirren.

Seuraavaksi siirryimme Kalastajatorpalle ottamaan vahingon takaisin, sillä vuonna 1959 emme olleet päässeet tähän silloisten haaveidemme paikkaan. Kalastajatorppa ei sinä keväänä päästänyt tiloihinsa ylioppilaita. Huhun mukaan edellinen vuosikerta oli paneutunut juhlaansa

liiankin perinpohjaisesti, mutta hehän eivät tietenkään olleet munccalaisia.

Nautimme alkajaisiksi tervetuliaisjuomat kauniilla ravintolan pihaterassilla. Pyöreissä illallispöydissä jutut jatkuivat. Koko illan pyörivä valokuvasarja oli menestys, oli kiva käydä katsomassa itseään vaikkapa luokkaretken elämyksiä kokemassa. Viisikymmentäluvun musiikki soi tanssille varatussa tilassa. Harmi vain, ettei kukaan uskaltanut tanssimaan. Se ei kuitenkaan johtunut siitä, etteivät jalat olisi nousseet, vaan voiton vei seurustelu ja se aikakin loppui. Tanssi siis siirtyi seuraavaan tapaamiseen, joka yritetään järjestää viiden tai ehkä jo kolmen vuoden kuluttua. Yksi pöytäkunta innostui laulamaan kouluaikaisia lauluja. Tästä naapuripöytä inspiroitui muistelemaan iki-ihania tai ikämälä laulutunteja. Monilla oli aamulla meno lastenlasten kevätjuhlaan, joten he varmistivat pirteän aamun lähtemällä ajoissa kotiin. Tästäkin huomasimme vuosikymmenten vierineen.

Seuraavana aamuna neljä meistä osallistui Munkkiniemen yhteiskoulun ylioppilasjuhliin. Ylioppilaaksi pääsi 131 nuorta. Auli Hakulinen tervehti ylioppilaita vuosiluokan 1959 nimissä, ja kerroimme, että luovutamme keräyksemme tuoton 700 euroa seniorien stipendirahastoon syksyllä. Nyt sen olemme tehneetkin. Lisäksi olemme lahjoittaneet koululle Taitelijoiden Kalevalan. Delegaatiomme pääsi juhlan jälkeen opettajien kanssa koulun hienolle terassille nostamaan kuohuviinimaljat ylioppilaille, eroaville opettajille ja keväälle.

Jäämme odottamaan seuraavaa tapaamista!

Kaarina Kurki, Raija Rauhala ja Terhikki Sumari

RIEMUylioppilaiden TERVEHDYS 5.6.2010

Kun viimevuosisadan puolivälissä aloitin oppikoulun Munkkiniemen yhteiskoulun upouudessa rakennuksessa, oli se pienen tytön elämässä merkittävä käännekohta. Tulo ylioppilaaksi oli elämän seuraava tärkeä etappi. Vuonna 1984 istuin seuraavan kerran tämän koulun kevätjuhliissa, kun tyttäreni Minna sai valkolakin. Nyt olen täällä taas, sillä kummipoikani Juuson suuri hetki on juuri täyttymässä. Upeaa, että minulle on annettu kunniatehtävä tänä päivänä puhua tässä juhlassa uusille

ylioppilaille, vaikka vähän pelottaakin.

Me vuoden 1960 ylioppilaat kirjoitimme viisikymmentä vuotta sitten ensimmäisten joukossa ylioppilaskirjoitukset silloin vastavalmistuneessa juhlasalissa. Meitä oli 120, se oli niin suuri määrä kirjoittajia, että pääsimme jopa lehtien palstoille. Siihen aikaan kirjoitukset olivat vain keväisin, eikä eri oppiaineita saattanut jakaa eri lukukausille suoritettavaksi. Minä olin monien muiden tapaan tuplannut keskikoulussa ja kirjoitin samana vuonna vuotta nuoremman siskoni Tuulan kanssa. En muista kirjoituksista juuri mitään muuta kuin sen, että oli hienoa suunnitella millaisia eväitä otan mukaani kirjoituksiin, Olihan se ainutlaatuista, että sai syödä kokeiden aikana. Valitsin evääksi muun muassa Fazerin taloussuklaata ja pullon jaffaa.

Eilen kuusikymmentä meistä kokoontui koululle viettämään riemuylioppilasjuhlia. Ensin kiersimme ihmettelemässä tätä suuresti kasvanutta ja ainakin ulkoisesti valtavia muutoksia kokenutta vanhaa opinahjoamme. Aluksi yritimme tunnistaa toisiamme, kasvot ja ääni tuntuivat tutulta, mutta nimet eivät tahtoneet muistua mieleen. Illalla Torpan juhlista vanhat koulumuistot heräsivät henkiin yhteisen juhlapöydän ääressä. Tehtiin sopimuksia, että kohdataan jälleen, vaikkapa Muncan koulun vuosittaisena senioripäivänä. Suuret kiitokset koulun henkilökunnalle eilispäivän suurenmoisesta vastaanotosta kaikkien riemuylioppilaiden puolesta.

Koululla pidetyn luokkien jälleennäkemistilaisuuden yhteydessä tiedustelin joukoilta kuinka monella oli toteutunut kouluaikainen haave tulevasta ammatista. Yhdeksän koulutoverin ensimmäiset tulevaisuuden suunnitelmat olivat johtaneet lapsuuden toiveammattiin koulusta lähdön jälkeen. Heistä 4 oli opettajina ja 4 insinööreinä tehneet ammattiuransa. Joukon kenraali oli jo nuorena kaavaillut upseerin uraa. Vuonna 1960 Suomessa elettiin nousukautta, vanhat ihanteet olivat vielä voimissaan, mutta vapauden tuulet olivat jo alkaneet puhalttaa nuorison keskuudessa. Vasta kuusikymmenluvun puolivälissä kapina vanhoja arvoja vastaan nosti uudet ideologiat pintaan ja politiikka alkoi vaikuttaa kaikkialla. Me arvostimme ydinperhettä ja akateemisia ammatteja. Olla ylioppilas oli vielä jotain hienoa. Suomi oli meillä tärkeä paikka.

Kun teillä nyt on jo koko maailma edessänne ja valinnanvaraa lähteä opiskelemaan tai tekemään työtä minne tahansa maapallolla, meis-

tä vasta vain muutama oli päässyt vaihto-oppilaaksi Yhdysvaltoihin. Korkeakoulujakin oli vain Helsingissä ja Turussa. Ihme ja kumma menestyimme aika hyvin. Meistä tuli insinöörejä, ekonomeja, lääkäreitä, sairaanhoitaja ja opettajia, perinteisen ammatin edustajia siis. Useimmat meistä tekivät yhden uran ja jäivät siitä eläkkeelle. Töitä tuntui riittäneen jokaiselle. Eläkeikään liittyvät ongelmat ovat toki koskettaneet meitä monia tavalla tai toisella.

Omat tulevaisuudensuunnitelmani muuttuivat jo vuoden kuluttua koulusta päästyä. Arkkitehtihaaveet olivat romahtaneet jo matemaattiseen lahjattomuuteeni, mutta jotain taiteellista piti löytää. Päädyin uralle, josta en olisi voinut edes haaveilla kouluajanani. Viiden vuoden kuluttua olin televisio-ohjaajana Mainostelevisiossa. Miten olisin voinutkaan suunnitella tv-uraa, kun vuonna 1957 televisio vasta aloitti lähetykset Suomessa. Oman elämäni käsikirjoitukseen oli tullut heti koulun jälkeen jo muutama odottamaton käänne parissa vuodessa.

Jokaisessa hyvässä elämäntarinassa on yllättäviä käännteitä, nopeat toimintajaksot ja suvantopaikat vuorottelevat. Niissä käsikirjoituksissa kukaan ei elä elämäänsä yksin, ympäristö ja kanssaihmiset muokkaavat kohtaloita. Onni voi olla piilossa pitkiäkin aikoja tai se saattaa yllättäen muuttaa suuntaa. Usein sukulaiset tai ystäväpiiri vaikuttavat elämänvalintoihin. Hyvässä tarinassa päähenkilöllä on aina muutama hyvä ihmissuhde, joka seuraa läpi elämän. Niin sanottu hyvä ystävä. Ystävyys, oikea ystävyys rakentuu yhteisten kokemusten ja luottamuksen kautta. Oikeaa ystävää ei voi merkata Facebookista. Hänet tuntee, kun vierelläsi seisoo lämmin ihminen, joka voi koskettaa sinua, katsoo silmiin ja puhuu juuri sinulle ja kuuntelee sinua. Sellaisia ystäviä on juuri nyt vierelläsi. He ovat niitä, joista kannattaa pitää hyvää huolta. Sillä myöhemmällä iällä juuri mikään ei ole niin arvokas kuin vanha ystävä, juuri hän jonka tunsit jo lapsuudessa tai nuoruudessa. Te olette niitä, jotka parhaiten ymmärrätte toisianne vielä vanhoinakin. Tehän jaoitte yhteisten vuosien ilot ja surut. Ajan henki ja maailman mullistukset koskettivat teitä samanikäisinä samassa paikassa, Suomessa. Älkää kadottako toisianne, pitäkää yhteyttä nyt kun se on niin helppoa. Meillähän ei ollut monella edes kotipuhelimia ja yhteyttä saattoi pitää vain postin välityksellä, se onneksi jaettiin kaksi kertaa päivässä. Muistakaa myös, että sähköiset tiedostot saattavat pettää ja kännykkätiedot kadota. Meillä riemuylloppilailla meni parisen kuukautta ennen kuin saimme kutsut tähän juhlaan koulun ystäväillisellä avustuk-

sella lähtemään lähes kaikille luokkatovereillemme. Muistakaa, kynä ja paperi on keksitty, niiden avulla voidaan onneksi edelleenkin säilyttää tietoja ja tytöt kertokaa uusi sukunimenne, mikäli aiotte pysyä listoilla mukana.

Tänä teidän elämänne ikimuistoisena juhlapäivänä toivotan teille meidän riemuyltioppilaiden puolesta ihanaa juhlapäivää ja hyvää aikuisuuden alkua ja elämää.

Marja Mosander, yo-60

PUHE LUOKKARETKELLÄ EMÄSALOSSA 27.5.2010

Hyvät luokkatoverit ja rinnakkaisluokkalaiset!

On ilo olla jälleen yhdessä – ja näin suurella joukolla! Kun katsomme toisiimme, niin voimme sanoa: ”Sinäkö se olet jälkeen näin monen vuoden?” Sinähän se olet!

A luokan sormuksessa vuodelta 1960 lukee: 31.5.1970 Fiskis. En muista olimmeko vuonna 1970 Fiskiksellä, mutta tavattu on monta kertaa. Nytkin voimme olla yhdessä näin suurella porukalla! Se on hienoa! Varmaankin monelle meistä on jo tuttua: ”Ennen vanhaan sattui ja tapahtui. Nykyään ei tapahdu, mutta sattuu joka paikkaan. Kylmä kahvi kaunistaa, mutta maha ei kestä niin paljon kuin naama vaatisi. Kahdesti yössä tarkoittaa vessassa käyntejä.

Enää ei hetkauta, jos ajatukset alkavat karkailla, kunhan tulisivat takaisin! Tarvitsee lasit löytääkseen lasit. Joka paikkaan koskee ja se, mihin ei koske, ei toimi. Olo on kuin rilluttelun jäljiltä, vaikka ei ole pirtistä poistunut.” Kun syö nesteenpoistolääkkeet, niin aikataulukin kusee! Viime syksynä menin Stockan hissillä yläkertaan. Kun katsoin peiliin, niin huomasin: olenpa minä vanhan näköinen. Sitten kävelin ulos Stockalta. Vastaan tuli eräs luokkatoveri ja huokasin: en ole ainoa! - En sano, kuka hän on.

Mutta onhan elämässä paljon muutakin. Tänään kerromme niistä asioista toisillemme ja kerromme myös muistoistamme. Samalla on hyvä muistaa, että meidän olemme aivan erinomaista laatua oleva joukko: Meitä varten piti perustaa oma koulu, Munkkiniemen keskikoulu, myö-

hemmin vielä lukio.

Sitten, kun tämä joukko oli käynyt koulun loppuun, kukin oman osuutensa, niin koulu piti lopettaa!

Enää ei löytynyt samanlaista, yhtä hyvää oppilasainesta! Siksi koulu sulautettiin yhteiskouluun

TÄSSÄ VAIHEESSA VOIMME TAPAUTTAA ITSELLEMME! HYVÄ ME!

Tätä retkeä valmistellessa olemme keskustelleet monista koulumuistoista. Näitä muisteloita me voimme jatkaa kaikki yhdessä. Meidän koulu oli eräässä mielessä kokeilukoulu. Keskusteluissamme voimme palauttaa mieliimme, mikä koulussamme oli poikkeavaa muihin kouluihin nähden! Usealla on myös koulun matrikkeli vuodelta 1988 kotonaan. Sieltä voi tarkistaa monia tietoja.

Tässä vaiheessa tuon muutamia terveisiä niiltä, jotka eivät päässeet mukaan. Terveisensä ovat lähettäneet Raili Kompa Englannista, Heikki Hamarila ja Jarmo Saari. Lisäksi voitte sanoa sieltä myös niitten nimiä,

jotka ovat kauttanne lähettäneet terveisensä.

Samalla minulla on myös niitten nimiä, joitten elämä on jo päättynyt: Jorma Huttunen, Kirsti Lybeck, Matti Koskinen, Juhani Laherva, Keijo Lindström, Aarne Therman, Seppo Lehtonen ja Leena Ryyänen. Onko myös muita, joita en ole tiennyt ilmoittaa tässä?

He ovat kuuluneet meidän joukkoomme ja he ovat muistoissamme!
Pidämme hetken hiljaisuuden heidän muistolleen! -----
Tämän jälkeen Jouko Keskimäki soittaa ”Olen kuullut on kaupunki
tuolla...”

Haluan lukea meille Psalmin100:

”Iloitse maa! Kohottakaa riemuhuuto Herralle! Palvelkaa häntä iloiten, tulkaa hänen eteensä riemuiten! Tietäkää, että Herra on Jumala. Hän on meidät luonut, ja hänen me olemme, hänen kansansa, hänen laitumensa lampaat. Tulkaa hänen porteilleen kiittäen, hänen esipihoilleen ylistystä laulaen. Kiittäkää häntä, ylistäkää hänen nimeään. Hyvä on Herra! läti kestää hänen armonsa, hänen uskollisuutensa polvesta polveen.”

Tämän psalmin ajatukset on tarkoitettu myös elämän jokaiseen päivään!

Tänään saamme viettää yhdessä aikaa monenlaisten muistojen parissa. Voimme jakaa yhdessä erilaisia kokemuksia ja jatkamme elämän koulua – kuka lyhyemmän, kuka pitemmän matkan! Olkoon se jokaiselle siunattu elämän matka!

Nostamme nyt yhdessä maljan ja huudamme kolminkertaisen HUR-RAAHUUDON itsellemme niin, että porvoolaisetkin kuulevat: täällä on näin hyvä joukko koolla!

Heikki Laukkanen, yo. -64.

VAPAAHEITTO ON OMISTETTU MUNKALLE

Elokuussa 72-vuotiaana kuollut Juhana Blomstedt (1937-2010) on Suomen taide-elämän näkökulmasta kenties etabloitunein kuvataiteilija, joka on käynyt Munkkiniemen yhteiskoulun. En tosin tiedä, oliko koululla suurta merkitystä taiteilijan uralle. Pikemmin osuutensa lienee kodin ja suvun kulttuuritaustalla: isä Aulis Blomstedt oli arvostettu arkkitehti ja äiti Heidi Blomstedt (s. Sibelius) keraamikko. Juhana Blomstedt on vanhin veljessarjassa, josta myös edesmennyt arkkitehti Petri Blomstedt kävi Muncan. Sen sijaan nuoremmat veljet, elokuvaohjaaja Anssi Blomstedt ja arkkitehti Severi Blomstedt opiskelivat muualla.

Eikä tässä yhteydessä voi olla mainitsematta isoisää, säveltäjä Jean Sibelius. Juhana Blomstedt onkin joissakin yhteyksissä muistellut lapsuutensa vierailuja isovanhempien luona Järvenpään Ainolassa. Olen sen verran Blomstedtia nuorempi, ettemme tutustuneet koulussa. Tosin muistan hänen maalauksensa koulun seinältä aulasta. Jonkinlainen mielikuva siitä on ja arvelen, että se on samalta ajalta, jolloin Blomstedtin ensimmäinen julkinen teos valmistui 1958. Kyseessä on siis geometrisista muodoista ja perusväreistä rakentuva esirippu, joka on taiteilijan isän suunnitteleman Helsingin suomenkielisen työväenopiston laajennusosan juhlasalissa.

Silloin, 1950- ja 60-lukujen vaihteessa, Blomstedt opiskeli Suomen taideakatemian koulussa Sam Vannin oppilaana ja sai opettajalta vaikutteita, jotka näkyvät esiripun ohella myös 1960-luvun alun maalauksissa. Muitakin esikuvia on nähty ja Blomstedt on myös tunnustanut ihanteensa – Victor Vasarely, Paul Klee, Piet Mondrian, Alberto Giacometti, Edvard Munch tai ortodoksisen kirkon ikonit. Kuvataiteen klassinen modernismi puhutteli.

Blomstedt on nimetty konstruktivistiksi, koska aloitti taiteilijana siihen aikaan, kun hänen vastustamansa informalismi oli suosittu taidesuuntaus Euroopassa ja Suomessa. Hän kuitenkin kiisti Sam Vannia lähellä olleen konstruktivismiin, koska se perustuu täysabstraktiin kuvaan. Blomstedt on kertonut pohtineensa abstraktin kuvan olemassaoloa ja päätyneensä sen olevan mahdotonta.

Itsenäistyäkseen ja päästäkseen irti opettajan vaikutuksesta sekä Suomen taidepiireistä Blomstedt muutti 1960-luvun puolivälissä Pariisiin, jossa asui lähes pari vuosikymmentä. Pariisi oli senkin jälkeen tärkeä. ”Kun tulen Pariisiin, tuntuu siltä, että tulen kotiin. Siinä kielessä on jotain, josta pidän. Pariisi tarjoaa älyllisen haasteen ja visuaalisen myrskyn. Siellä voin katsoa omia töitani vapautuneemmin”, hän sanoi. Etenkin kineettinen taide ja näkemisen lainalaisuudet kiehtoivat Blomstedtia, joka oli paitsi maalari myös taideopettaja ja arkkitehti-isänsä lailla pohdiskeleva kirjoittaja. 1990-luvun vaihteessa hän oli muutaman vuoden Kuvataideakatemian maalaustaiteen professori. Opiskeluaikoina hän toimi myös taidekriitikkona.

Tutustuin Blomstedtiin ollessani kolmisenkymmentä vuotta Helsingin Sanomien kulttuuritoimittaja. Siinä yhteydessä näin hänen näyttelyitään

(esimerkiksi Venetsian biennaalissa 1982) sekä tapasin ja haastattelin taiteilijaa. Muistan, että syvämieliset keskustelut Blomstedtin kanssa koskettelivat aina taidetta. En välttämättä jakanut hänen taidekäsitystään mutta olin vaikuttunut tavasta paneutua asioihin.

Viimeisen kerran haastattelin Juhana Blomstedtia Helsingin kaupungin taidemuseon Tennispalatsissa, kun hänen takautuva 70-vuotisnäyttelynsä oli ripustettu juuri. Laaja näyttely näytti katsojalle taiteellisen prosessin monet vaiheet, - myös yritykset, erehdykset ja harhailun. Tuossa haastattelussa (Helsingin Sanomat 18.10.2007) Blomstedt totesi, että vaikka hän on tehnyt reliefejä ja veistoksiakin, eniten on kiinnostanut taulun käsite.

Yksi veistos näkyy nyt Munkkiniemen yhteiskoulun pihasta Puistotien raitiovaunupysäkille asti. Kyseessä on Helsingin tuorein julkinen veistos ja Juhana Blomstedtin viimeinen teos, taiteilijan kuoleman jälkeen marraskuussa paljastettu ”Vapaaheitto”.

Kuusimetrisen teräsveistos on omistettu Muncan koulun ja koko Muncan omalle lajille. Koripallolle, jonka liiherata on tiettävästi ollut taiteilijan mielessä. Pallo nousee kuuteen metriin ja päättyy 3,05 metriin: se on yhtä kuin korirenkaan korkeus pallokentän pinnasta.

Marja-Terttu Kivirinta

Munkkiniemen yhteiskoulun oppilas 1959-1967

VAPAAHEITON PALJASTUS 29.10.2010

Juhana Blomstedtin rakkaimmat muistot Munkkiniemen yhteiskoulusta liittyivät kaikki kapinaan tätä koulua ja yleensä aikuisten maailmaa vasten. Vapaus oli hänelle keskeinen teema hyvin varhaisesta lähtien. Mutta ei mikä tahansa vapaus. Vaan se vapaus, joka ei ole yksilöllisiä oikeuksia vaan painava velvollisuus ja vastuu. Se vapaus, johon meidät on tuomittu. Mutta kouluaikeiden kapina oli vielä hauskaa

Mielihyvä ei ollut kaukana äänestä, kun hän kertoi tiettyjen tuntien alusta. Historian opettaja Aarne Koskinen tulee luokkaan. Oppilaat seisovat, ja ennen kuin muut ovat istuutuneet, Blomstedt on jo komen-

nettu ulos käytävään, seuranaan pari muuta ”gangsteria” kuten nimitys tuolloin kuului.

Merkkillistä tyydytystä Blomstedt sai siitä, että Erkko Kivikosken äiti siirsi poikansa toiseen kouluun Blomstedtin vaikutuspiirin ulottumattomiin.

Mitä nämä ”gangsterit” sitten tekivät? Puuhailivat kuulemma kaikenlaista. Kuumailmapallon rakentaminen Perustiellä sijaitsevassa asunnossa koulukaverin pahaa-aavistamattomien vanhempien poissa ollessa, oli merkittävimpien saavutusten joukossa. Pontikan keittäminen jonkun toisen kylpyhuoneessa kuului myös kunniatekoihin. Vaikutti siltä, että tämä jengi ei ollut koskaan kenenkään kotona, jos asianomaisen vanhemmat olivat siellä. Varsinainen pelikenttä oli koko Munkkiniemi, suuri liikuttaja oli uteliaisuus, ja halu purkaa kaikki ensin ja rakentaa se sitten itse.

Blomstedtin koulunkäynti oli hieman sirpaleista, mutta ylioppilas hänestä tuli. Epäonnistunut englannin ylioppilaskoe, oli sekin ylpeyden aihe. Koetta edeltävänä yönä arkkitehti Aulis Blomstedt teki kilpailutyötä valmiiksi ja hänen poikansa auttoi siinä. Englannin kirjoitukset tulivat tärkeysjärjestyksessä vasta hyvänä kakkosena työn jälkeen.

Ei ehkä ole hämmästyttävää, että gangsteri Blomstedtista tuli äärimmäisesti työlleen omistautunut ihminen; nuoruuden pahat keikat olivat nekin tekoja, tekemistä. Mistä tuli uutteruus, sitkeys, peräänantamattomuus ja nöyryys? Kiinnostavia mutta vaikeita kysymyksiä. Milloin ihmisestä tulee se mikä hän on?

Blomstedtin kaikkea työtä leimaa yhtäaikainen herkkyyys ja haavoittuvuus, mutta myös suuri kurinalaisuus ja kunnianhimo, joka koski aina ja ainoastaan työn sisältöä.

Juhana Blomstedtin toinen kotimaa oli Pariisi. Siellä hän ensimmäistä kertaa kohtasi ammattinsa herättämän välittömän kunnioituksen. Pariisilainen tyly talonmies ja tupakkakaupan myyjä tekee miltei kunniaa kuullessaan, että ammatti on taidemaalari, taiteilija. Suomessa menestynytkin taiteilija on aina luuseri toimitusjohtajan rinnalla. Suomessa on pateettista sanoa, että uranvalinta on kuin työntäisi veneen vesille ja jättäisi aivot rantaan. Ranskalaiset ymmärtävät rohkeuden, jota taide edellyttää.

Suomessa on puhuttu luovuudesta viimeiset vuodet. Kuvaan kuuluu, että ne, jotka siitä puhuvat ovat kaikkein kyvyttömimpiä tunnistamaan luovuutta siellä missä sitä jo on. Vapaaheiton pitkästä ja kivuliaasta tarinasta saa hyvin pienellä korostuksella liki kärsimystarinan. Hankkeen kohtaama välinpitämättömyys ja ymmärtämättömyys yli kymmenen vuoden aikana saattaa häpeään kaikki luovuuspuheet.

En ole taiteen ammattilainen, mutta ainakin yhdestä asiasta voi olla varma. Blomstedtin mielestä työssä ei ole vaikeaa sanoa sitä minkä haluaa sanoa, mutta on vaikeaa olla sanomatta sellaista mitä ei halua sanoa. Viimeksi mainittu oli hänen mielestään lörpöttelyä. Vapaaheittossa Juhana Blomstedt on sanonut urheilun ytimestä juuri sen, minkä hän halusi sanoa. Kiitokset kaikille, joiden ansioista Vapaaheitto toteutui.

Jertta Blomstedt yo-61

Kirjoittaja on Juhana Blomstedtin puoliso.

MUISTA!

- Munkka täyttää 75 vuotta vuonna 2013. **Lauantaina 9.11.2013** järjestetään suuret juhlat Kalastajatorpalla. Lisätietoja tästä juhlasta saadaan seuraavissa Senioriviesteissä.
- **Maksa jäsenmaksu 15€**, täten varmistamme, että Senioriviesti ilmestyy jatkossakin. Eräpäivä on 30.6.2011.
- **Vapaaehtoinen lahjotus**, esim 15€, **stipendirahastoon**.

Tilinumero molempiin summiin on 102150-171530.

MUNKKINIEMEN YHTEISKOULUN SENIORIT RY

HALLITUS:

Miika Heikinheimo	puheenjohtaja	040 5337 348
	sähköposti:	miika.heikinheimo@evl.fi
Antti Kaihovaara	varapuheenjohtaja	0400 445 916
	sähköposti:	antti.kaihovaara@luukku.com
Piritta Lahtinen	rahastonhoitaja	09 486 146
Tom Hynninen		0400 305 197
		fax: 09 6925 878
	sähköposti:	tom.hynninen@kotiposti.net
Jouko Keskimäki		09 8764 823
		040 5493 688
	sähköposti:	perhe.keskimaki@kolumbus.fi
Suvi Kalela		040 5801 043
	sähköposti:	suvi.kalela@haaga-helia.fi
Päivi Wickström	75-vuotisjuhlien yhdyshenkilö	
	osoitteenmuutokset	0400 902 209
	sähköposti:	paivi.wickstrom@gmail.com

MUNKKINIEMEN YHTEISKOULU

Laajalahdentie 21
00330 Helsinki

Rehtori Aki Holopainen	09 4777 6311
Apulaisrehtori Merja Haavisto	09 4777 6312

sähköposti: etunimi.sukunimi@munkka.fi
verkkosivut: www.munkka.fi
faksi: 09 4777 6310

seuraa www.munkka.fi -sivustoa

Etukannen kuva: Kari Leppänen, takakannen kuva: Kuvatapio